

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2015 roku sprawy

M. M. syna J. i H. z domu Ź. urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2015 roku w G. wbrew przepisom ustawy posiadał w znacznej ilości środki odurzające w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 203,57 grama, co stanowi 204 porcje konsumpcyjne oraz substancje psychotropowe w postaci sproszkowanej substancji zawierającej siarczan amfetaminy w ilości 107,84 grama, co stanowi 539 porcji konsumpcyjnych i 6 tabletek C.

- to jest o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje go na **karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności**,

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69§ 1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 343 §2 pkt 2 k.p.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięć) lat tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 71 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązuje oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie III wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia 26 lutego 2015 roku, tj. dwa dni przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodów rzeczowych tj. środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 192,88 grama netto, środka

psychotropowych w postaci substancji zawierającej siarczan amfetaminy w ilości 102,23 grama netto i 6 tabletek C. przechowywanych w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G., numerami depozytu (...) - (...);

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 roku Nr 123, póź. 1058 ze zm.) oraz § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, póź. 1348) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata M. P. kwotę 885,60 (słownie: osiemset osiemdziesiąt pięć i 60/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu

VIII. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...)75 (tysiąc pięćset dwadzieścia sześć i 75/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 800 zł (osiemset złotych);

Sygn. akt II K 819/15

W związku ze złożeniem przez obrońcę oskarżonego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie uwzględniono wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kar i środków karnych bez przeprowadzenia rozprawy, albowiem okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

Obecny na posiedzeniu obrońca oskarżonego wniósł o skazanie oskarżonego zgodnie z wnioskiem Prokuratora.

Nie było wątpliwości, że M. M. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 124, z późn. zm.) – dalej jako ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z powołanym przepisem ustępu 1, podlega karze, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Jednocześnie, w ustępie 2, ustawodawca przewidział surowszą odpowiedzialność karną, jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa powyżej, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Należy wskazać, iż środek odurzający to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (zob. art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Substancją psychotropową jest natomiast każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy (zob. art. 4 pkt 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Wyrażenie „wbrew przepisom ustawy” należy natomiast interpretować w kontekście art. 34 oraz art. 42 w/w ustawy.

W orzecznictwie wskazuje się, iż na podstawie powołanego przepisu karalny jest każdy wypadek posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej "wbrew przepisom ustawy", a więc w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia ich innej osobie, jak i w celu samodzielnego zażycia - czy to za jakiś czas czy niezwłocznie, jeżeli sprawca posiada środek odurzający lub substancję psychotropową w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla nich charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009/12/103). Posiadanie środka odurzającego lub substancji

psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10, LEX nr 686664).

Narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140).

W rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za znaczną ilość należy uznać taką ilość środków odurzających lub psychotropowych, która jednorazowo mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 r., II AKa 401/12, LEX nr 1286674, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 września 2013 r., II AKa 141/13, LEX nr 1378751, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ustalone substancje stanowiły odpowiednio środek odurzający oraz substancje psychotropowe w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotowy susz stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, co z kolei jako konopi ziele jest zaliczane do środków odurzających grupy I-N i IV-N – według załącznika nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ujawniona sproszkowana substancja koloru białego zawierała siarczan amfetaminy. Amfetamina (i jej sole) znajduje się w grupie II-P substancji psychotropowych - według załącznika nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dowodowe tabletki zawierały C. i stanowiły tabletki leku o nazwie C.. K. znajduje się zaś w grupie IV-P substancji psychotropowych – według załącznika nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto, ilość ujawnionych i zabezpieczonych substancji pozwalała na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia chociażby potencjalnego efektu odurzenia. Oskarżony M. M., w dniu 25 lutego 2015 r., w zajmowanym przez siebie pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), posiadał środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 203,57 grama oraz substancje psychotropowe w postaci sproszkowanej substancji zawierającej siarczan amfetaminy w ilości 107,84 grama. Tego samego dnia, w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego ujawniono natomiast 6 (sześć) tabletek C..

Ilość zabezpieczonych narkotyków doprowadziła do ustalenia, iż przedmiotem omawianego czynu była znaczna ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 203,57 grama stanowi bowiem 204 pojedynczych porcji konsumpcyjnych. Substancje psychotropowe w postaci sproszkowanej substancji zawierającej siarczan amfetaminy w ilości 107,84 grama stanowi 539 pojedynczych porcji konsumpcyjnych. Sześć tabletek C. stanowi 6 pojedynczych porcji konsumpcyjnych.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż taka ilość środków odurzających i substancji psychotropowych mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób. Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony M. M. nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do posiadania środków odurzających, czy też substancji psychotropowych.

Czyn oskarżonego M. M. uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wywiad oskarżonego wskazuje na występowanie u niego zaburzeń zachowania spowodowanych używaniem substancji psychoaktywnych manifestujących się zespołem uzależnienia i cechami zaburzonej osobowości.

Oskarżony zna i rozumie podstawowe zasady etyczno-moralne i normy funkcjonowania w społeczeństwie i interpretuje je prawidłowo, zna zasady wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zarzucany mu

czyn ma charakter czynu prostego, karalność za tego typu czyny jest powszechnie znana. Sprawność funkcji intelektualnych oskarżonego pozwala mu przewidzieć konsekwencje zachowań będących przedmiotem niniejszej sprawy. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych, czy jakościowych zaburzeń świadomości. M. M. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Według opinii biegłych, wskazane jest, aby oskarżony podjął terapię odwykową ambulatoryjnie i przestrzegał abstynencji.

Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. Stopień zawinienia należało zatem uznać za wysoki.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego M. M., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008). Sąd miał na względzie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie narkotyków jest nielegalne. Powyższe wynika z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Oskarżony znał reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym samym oskarżony, z pełnym rozeznaniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość posiadanych przez niego substancji pozwalała na wielokrotnie odurzenie się. Negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływ miała ilość posiadanych narkotyków, która była znaczna. Nie można było również tracić z pola widzenia, iż oskarżony posiadał zarówno środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste, jak i substancje psychotropowe w postaci sproszkowanej substancji zawierającej siarczan amfetaminy oraz sześć tabletek C.. W związku z tym rodzaj posiadanych narkotyków, w tym przede wszystkim posiadanie amfetaminy, wpłynęło negatywnie na dokonywaną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wskazać należy, iż amfetamina jest substancją o sporym potencjalne uzależniania oraz szkodliwości dla zdrowia. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczny.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej); działanie w zamiarze bezpośrednim. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić przyznanie się oskarżonego do przedstawionego zarzutu – jednak z uwagi na okoliczności ujawnienia ww. substancji jest to okoliczność marginalna- oraz złożenie szczerych wyjaśnień. Na korzyść oskarżonego przemawiał również fakt, iż nie był on uprzednio karany.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara 3 (trzech) lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara pozbawienia wolności niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu M. M. naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie II. wyroku. Podstawą był art. 69§ 1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k.. w zw. z art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Odnoszą się zaś do przepisu art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k. – zastosowano go w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 poz. 1247 z późn. zm.), która w odniesieniu do powołanego przepisu weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Pamiętać należy, iż wskazane w art. 343 § 2 okoliczności stanowią samodzielne materialnoprawne podstawy nadzwyczajnego załagodzenia kary, warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz

ograniczenia skazania do orzeczenia środka karnego, mające zastosowanie wyłącznie w przypadku dotyczącym wniosku o skazanie bez rozprawy.

Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Wobec faktu, że przypisany wyrokiem czyn popełniony został przez oskarżonego przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie zachodzi konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie.

Przepis ten stanowi, że co do zasady w przypadku kolizji ustaw stosuje się ustawę nową, chyba że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy. W orzecznictwie wskazano, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego. Sąd powinien określić możliwe konsekwencje wynikające z każdej ze zbiegających się ustaw i dopiero po wyborze jednej z nich jako względniejszej przystąpić do wymiaru kary, rozumowanie przeprowadzone odwrotnie jest błędem (zob. wyrok SN z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08 LEX nr 398529). Korzystniejsza dla sprawcy jest zaś ta ustawa, która za popełnione przez niego przestępstwo przewiduje najłagodniejsze konsekwencje, a jej wybór musi zostać poprzedzony oceną całokształtu konsekwencji, jakie pociąga za sobą zastosowanie konkurujących ze sobą ustaw (zob. K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna, Kraków 1998, s. 66)..

Uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu, Sąd byłby zobowiązany do orzeczenia któregoś z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k., co kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k.k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej grzywny – jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary została oparta na podstawie oceny właściwości i warunków osobistych, w tym stopnia dojrzałości oskarżonego oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa. Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył szczerze wyjaśnienia. Uwzględniono również, iż oskarżony nie był uprzednio karany. Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także na podlegającą wykonaniu grzywnę, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu, orzeczona grzywna, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej. Należało wziąć jednak pod uwagę, iż oskarżony przejawiał uzależnienie od narkotyków. Konieczne było zatem ustalenie okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego. W związku z tym, w oparciu o treść art. 70 § 1 pkt 1 k.k.. w zw. z art. 343 §2 pkt 2 k.p.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat.

By uczynić karę realnie odczuwalną, w punkcie III. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Wymierzając ilość stawek Sąd uwzględnił okoliczności, jakie legły u podstaw wymierzania kary pozbawienia wolności, a które zostały szczegółowo omówione we wcześniejszej części uzasadnienia. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Oskarżony podał, iż pracuje jako kierowca w pizzerii, a także jest zatrudniony w stoczni. M. M. uzyskuje miesięczny dochód w kwocie 2000 zł netto. Posiada udział we współwłasności mieszkania o wartości 300.000 zł. Konkubina oskarżonego pracuje w sklepie spożywczym z dochodem w kwocie 1500 zł. Oskarżony ma na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. W konsekwencji, wysokość jednej stawki ustalono na 20 (dwadzieścia) złotych.

W punkcie IV. wyroku podstawie art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązano oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Zgodnie z tym przepisem, w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, sąd zobowiązuje skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia.

Z treści opinii sąдово-psychiatryczne wynika, iż wywiad oskarżonego wskazuje na występowanie u niego zaburzeń zachowania spowodowanych używaniem substancji psychoaktywnych manifestujących się zespołem uzależnienia i cechami zaburzonej osobowości. Według opinii biegłych, wskazane jest, aby oskarżony podjął terapię odwykową ambulatoryjnie i przestrzegał abstynencji. Nadto według specjalista terapii uzależnień oskarżony jest osobą uzależnioną od marihuany i nadużywa amfetaminy. Nie ulegało również wątpliwości, iż popełnione przestępstwo pozostawało w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Wszak oskarżony, w treści swoich wyjaśnień, przyznał się do zażywania tych substancji. Podał, iż zakupione narkotyki były na jego użytek.

W punkcie V. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie III. wyroku kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia 26 lutego 2015 roku, tj. dwa dni, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

W punkcie VI. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodów rzeczowych to jest środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 192,88 grama netto, środka psychotropowych w postaci substancji zawierającej siarczan amfetaminy w ilości 102,23 grama netto i 6 tabletek C. przechowywanych w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G., numerami depozytu (...) - (...). Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej "owoców" oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy "narzędzi"; jak i funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łuczarcz Katarzyna, Muszyńska Anna; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

W punkcie VII. wyroku, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 roku Nr 123, póź. 1058 ze zm.) oraz § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, póź. 1348) zasądzono od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata M. P. kwotę 885,60 (słownie: osiemset osiemdziesiąt pięć i 60/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu. Sąd wziął pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy obrońcy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zważywszy, iż ustanowiony w sprawie obrońca jest płatnikiem

podatku VAT, Sąd podwyższył wynagrodzenie o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.

Punkcie VIII. wyroku, mając na uwadze ustabilizowaną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.526,75 (tysiąc pięćset dwadzieścia sześć i 75/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 800 zł (osiemset złotych).